

Peggy and Fred in Hell: Folding, 1984-2016, Leslie Thornton.

14.01.18

Diumenge 18:30 h

LESLIE THORNTON.

PEGGY AND FRED IN HELL: FOLDING

Leslie Thornton realitza la seva gran obra, *Peggy and Fred in Hell*, al llarg de trenta anys, de 1984 a 2014. La pel·lícula segueix els dos nens protagonistes, "criats per la tecnologia", els únics supervivents d'un món postapocalíptic envaït pels detritus culturals. "Al món no hi ha ningú més. Els ha passat una cosa, però a la Peggy i en Fred no els importa, i com que d'ara endavant només podran veure altres persones per televisió, s'imaginen que aquestes persones els miren, aprenen d'ells, o els ignoren, també. Això constitueix la seva idea de societat" (Leslie Thornton). Mitjançant un muntatge fascinant en què es barregen la cultura pop, l'etnografia, la història del cinema americà, la ciència o la ciència-ficció, la pel·lícula relaciona les actuacions improvisades dels nens, filmades entre 1981 i 1988, amb un variat arxiu d'imatges: noticiaris de la Universal, de fàbriques de 1900, d'Edison, del radar meteorològic... *Peggy and Fred in Hell* és un assaig apassionant sobre l'adquisició del llenguatge, les formes narratives o la convergència entre la tecnologia i la consciència humana. Creat com un projecte "en curs i obert" al llarg de 17 episodis, en aquesta sessió se'n projecta la versió final.

Leslie Thornton
Peggy and Fred in Hell: Folding, 1984-2016, Estats Units, 16mm, 95 min.

Projecció en digital

Eres conscient que estaves construint el teu propi arxiu des del primer moment que vas començar a ser artista i cineasta?

Sí. Després de les dues primeres pel·lícules. En la tercera, *Jennifer, Where Are You?* (1981), ja n'era conscient. Estava interessada en el treball de Bruce Conner, que feia pel·lícules amb material d'arxiu. (...) Quan vaig començar *Peggy and Fred in Hell* ja disposava de molt material d'arxiu i vaig començar a gravar coses relacionades amb d'altres que sabia que tenia, com ara imatges industrials del 1900 o de grans fàbriques, i les vaig gravar amb la idea que semblessin d'arxiu. Llavors vaig treballar amb els nens en blanc i negre, i tot consistia sobretot a crear un arxiu. També pensava en una cosa que Godard va dir sobre actuar. Que tota actuació és documental. Llavors vaig ordenar la forma en què vaig gravar els nens. M'interessava molt el treball inicial de Warhol i de Godard en particular. I també els surrealistes de la primera escriptura formalista russa en les pel·lícules.

Quan vas començar aquest projecte vas pensar des del principi que havia de ser un projecte a llarg termini, que havia de durar gairebé trenta anys?

No. Pensava que feia un llargmetratge. Volia començar la pel·lícula centrant-me en la veu, la femenina i la masculina. Vaig estar editant el material al voltant d'aquest tema i no vaig prendre la decisió fins que no vaig filmar els nens cantant. Una de les primeres coses que vaig fer quan vam començar a filmar va ser demanar-los que cantessin, perquè cantaven molt. Érem veïns i sabia com jugaven, i actuar els agradava. A ell li agradava fer veure que era Jack Nicholson i l'imitava tota l'estona, i als dos els agradava fer veure que estaven en una pel·lícula de Freddy Krueger: coneixien totes les frases i s'asseien imitant veus. Ho van fer el primer dia que els vaig conèixer, quan van veure la meua gravadora de veu; estaven esvalotats i me'n vaig enamorar en el mateix moment que els vaig veure. Em van preguntar si els podia gravar; ell tenia sis anys i ella vuit. Ens vam asseure a les escales de davant de casa seva, vaig treure la gravadora i quan ens vam asseure vaig començar a gravar. Van començar a explicar-me històries increïbles i a cantar. Llavors em vaig adonar que havia planejat una pel·lícula amb dos adults anomenats Peggy i Fred. Ja tenia el pla de fer una pel·lícula sobre la guerra freda.

Per què una pel·lícula de ficció?

Més aviat de ficció experimental. Per treballar vaig haver de gravar un documental cinema vérité d'una hora amb aquestes dues persones, que eren molt excèntriques, com si fos un estudi de personatge. Volia fer una pel·lícula sobre com la tecnologia es fa molt gran per als humans. Els humans van crear coses que després es van descontrolar amb la bomba atòmica. A la història hi pot haver altres moments que han succeït a aquesta escala, però al segle XX el símbol de la tecnologia va ser saltar-se la humanitat.

Després de conèixer els nens vaig canviar d'idea. En lloc d'un tema apocalíptic, com la bomba o la tecnologia per als militars, vaig abordar la tecnologia en els mitjans de comunicació de masses, perquè la manera en què aquests nens s'asseuen i interactuen amb mi té a veure amb la televisió i les pel·lícules. Tot es va ajuntar, doncs, en aquest moment, com si fos una epifania. Vaig pensar que estava fent un llargmetratge i vaig començar amb coses simples. Primer vaig convertir la meua casa en un infern, omplint-la de coses, i quan ens disposàvem a gravar els vaig demanar que fessin coses simples,

Leslie Thornton.

com cantar. No tenia ni idea que seria ell qui cantaria. El vaig filmar a ell primer i després vaig treballar amb ella. La nena era molt teatral i sempre estava cantant cançons de Michael Jackson, però quan encenia la càmera se sentia cohibida i callava, i això es va convertir en un dels meus reptes en la pel·lícula.

Quan vaig acabar aquests vint minuts que se centraven en la veu, em vaig adonar que eren un tot en si mateix, una peça completa. Per això vaig decidir no esperar a tenir tot el llargmetratge llest i vaig enviar la pel·lícula a revelar. Després la vaig enviar a diferents llocs i això va començar el procés de fer una pel·lícula per episodis, una característica que va passar a ser molt important.

Què va passar quan vas acabar o vas decidir acabar? Com va ser aquesta experiència?

Potser deu vegades vaig pensar que havia acabat i llavors passava per catàlegs de festivals de cinema, especialment el de Rotterdam, on anem gairebé cada any, però també d'altres. "Leslie Thornton mostra la versió final de *Peggy and Fred in Hell*". Això va passar almenys durant deu anys. Però no l'havia acabat i sabia que estava pendent, i pensava "què estem fent?". Estàvem mostrant la versió final, però jo sabia que no era així. A més, tenia aquest arxiu increïble amb molt material que no havia fet servir i que encara tinc. Si jo fes servir una part d'aquest material ara, no el titularia "Peggy and Fred", el posaria en un altre context... Però els vaig filmar durant vuit anys de manera intermitent. Molt durant el primer any i després una o dues vegades l'any. Vaig continuar fent episodis, disset, que ho agrupen tot en el curs de trenta anys, de 1984 a 2014. Començant el 1984 amb el famós llibre 1984 i la idea que "el Gran Germà et vigila", de la qual va sorgir el primer episodi. Al cap de trenta anys vaig acabar amb un episodi que vaig escriure un matí, on la veu d'una entitat d'intel·ligència artificial estudiava els nens. Jo sempre, des que vaig començar a prendre notes, vaig saber que aquesta era la història de fons... El personatge d'aquesta intel·ligència artificial estava basat en recerques dutes a terme al MIT. Quan jo hi era, n'estava al corrent i per això vaig tenir aquesta idea des del principi. Perquè tenia molta curiositat per la intel·ligència artificial que aprèn a reconèixer, utilitzar i interactuar amb l'expressió humana i a afectar la nostra emoció. Aquest és el projecte.

Carolina, Z. (2016). Leslie Thornton, *laFuga*, 18.

Pròxima projecció:

18.01.18

Dijous 19:30h

PETER NESTLER (I)
FILMAR PERQUÈ NO DESAPAREGUI LA REALITAT